

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VII. Eadem, quæ capite superiori, materia deducitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

riores splendidissimo obducti argento, mirum in modum effulgebant. Illius in medio pratum & planities iacebat amplissima, in qua variae enascebantur herbæ, & eæ non vulgares & communes, sed ex auro purissimo; alioquin ita molles & flexiles, ut confidentibus se subinclinarent ac cederent, & cum ijs se ad terram vsque demitterent: neque propter depressionem hanc conculeatæ vel inflexæ manerent, sed exsurgentibus ijs qui infederant, statim per se ipsæ ad eandem formam, quam habuerant antea, erigerentur. Aura vero loci iucunda admodum & suavis erat; denique quidquid in eo erat, ita amœnum, blandum & vernans, ut quidam esse paradisi, nihilque ad plenam beatitudinem ei deesse videretur. Dicitur vero sancto viro fuit, per hortum hunc statum Religiosum ad viuum representari.

CAPVT VII.

Eadem quæ capite superiori, materia deducitur.

SANCTUS Bernardus ingentia & incredibilia illa, quæ in statu Religioso sunt, bona breui hac eiusdem descriptione pulchre complexus est: *Nonne hæc est*, inquit, *Religio sancta, pura & immaculata: in qua homo uiuit purius, cadit rarius, surgit velocius; & hæc est etiam causa cur incedat cautius, irroratur frequentius, quiescit securius, moritur fiducialius, purgatur citius in purgatorio, premiatur in celo copiosius?* Et alio in loco, de Religiosorum eminentia & dignitate loquens: *Altissima est*, inquit, *professio vestra, calos transiit, par Angelis est, angelica similis puritate; non enim solum conuictus omnem sanctitatem, sed omnis sanctitatis perfectionem, & omnis consummationis finem; aliorum est seruire Deo, vestrum adbarere Deo; eique inseparabiliter vniri.* Et paulò inferius: *Quis quo nomine dignus appellem nescio: homines caelestes, an Angelos terrestres; de-*

gentes in terris, sed conuersationem habentes in cælis? Non esis de mundo, sed esis ciues sanctorum & domestici Dei: similes inquam spiritibus illis beatis & angelicis, in terram ad nostri custodiam & tutelam destinatis; utpote qui id genus functionibus ac ministerijs nostri causa ita occupantur, ut tamen Dei visione nunquam careant. Talis profecto est vita Religiosi, qui etiam in terris inter mortales uiuat, cor tamen in cælum libratum habet, omnisque illius sermo & colloquium de rebus est spirituales ac de Deo, dicereque potest cum Apostolo Paulo, *Mihi uiuere Christus est.* Sicut, dum hoc in mundo venationi quis perditæ & efflicium deditus est, eaq; summa opere delectatur, dicimus, *Vita eius est venari;* dum quis ventri gulæque addictus, dicimus, *Vita eius est comedere & bibere:* ita de se dicebat Apostolus, *Mihi uiuere Christus est:* quod obsequio rebusque Christi totus dedicatus & consecratus esset, ut etiam est Religiosus. Atque ideo S. Bonaventura Religionem vocari dicit ordinem, quod in se nihil inordinatum patitur.

Venuste porro de Religione exponit

14. & capit S. Bernardus in Cantorum verba, *Lectulus noster floridus.* Sicut, inquit, nullus in mundo locus est, in quo homines suauius requiescant, quam in lecto; pari modo in Ecclesia Dei, lectulus, in quo suauiter quis requiescit, ipsa est Religio; in ea namque à curis sæculi, & rerum temporalium, & ad vitam humanam necessariorum sollicitudine planè liber est. Quantum vero hoc ipso nobis Dominus beneficium & bonum præstiterit, quotidiana experientia discimus. In Societate namque, singulari & paterna quadam cura Præpositi in hoc aduigilant, ut nobis de omni eo quod ad victum & vestitum, ad studia, ad iter, tum in morbo, tum bona valetudine necessarium est, sufficienter prospiciant. Ut necesse nos minime sit ad parentes & notos recurrere; quia eos iam deseruimus, & eorum memoriam planè exuere possumus nisi forte ad eos per preces Deo commendandos. Nam, siue eos

*Societas
Iesu mater
benigna fi-
liciorum suo-
rum.*

habeamus, siue non; siue diuites sint, siue inopes; Societas & Superiores eius, nolite sunt pater & mater, & amore plusquam paterno de omni re nobis ut provideant allaboranti ut nos, omnium temporalium rerū obliuī prorsus & immemores, ei duntaxat fini, ob quem ad Religionem venimus (scilicet, ut præter proprium in spiritu profectum, etiam proximo studeamus subuenire) attendamus. Propterea etiam hominem à Deo in paradiso terrestri, omnium rerum creaturarum possessione & dominio illi dato, collocatum ait Clemens Alexandrinus; ut, cum ei nihil reliquum esset, quod in terra desideraret, suum ad cœlestia optanda desiderium traduceret. Hoc ergo Societatis est propositum & institutum: & idcirco apprime ei cura est ut omnia, quæ opus habebimus, satis superque nobis suppeditentur, ut ab omni eo quod terrenum est, mente & sollicitudine auersa, toto ad cœlestia quaerenda affectu & studio conuertemur.

CAPVT VIII.

*De votorum renouatione, quæ in
Societate Iesu usurpatur, deque
fructu qui ex ea spectatur.*

*Lib. 2. c. 4.
Vita B. Ignatij.
Prima vota à Patri-
bus primis
Soc. Iesu
vincta.*

CVM primi nostri Patres Parisiis ad R. P. N. Ignatium è variis locis conuenissent, anno patris salutis M. D. X. X. V. ipso Assumptionis Dei paræ festo simul omnes quondam ab eadem Angelorum Regina denominatam Ecclesiam (cui vulgo nomen, *Mons Martyrum*, & medio ab vrbe milliari distat) adierunt: vbi pariter, confessione peccatorum instituta, & sacrosancto Christi corpore communiti, voto sese obligarunt, se ad certum, quem præstituerunt diem, omnium quæ

habebant, possessione abdicandi, nihil ex iis penitus ad usum referuando, præterquam necessarium ad iter Venetum (Venetias enim cogitabant) viaticum. Venerunt insuper, totos se proximi salutis & profectui impensuros; nec non ad terram sanctā peregrinationem instituturos; sub hac conditione tamen, ut Venetiis commodam per annum integrum eo nauigandi oportunitatem expectarent, quæ si infra annum hunc offerretur, parati animis Ierosolymam contenderent; & eodem cum peruenissent, sedem in locis illis figure, perpetuamque ibi habitationem deligere procurarent; at, si vel intra annum illuc traicere non possent, vel locis sanctis iam visitatis, Ierosolymæ commorari prohiberentur, Romam adirent, & Summi Pontificis, Iesu Christi in terra Vicarij, pedibus aduoluti, illi se siscerent & offerrent, paratos abire, quocumque terrarum ipsos velle sua sanctitas, ad animarum procuracionem opemque destinare. Atque hæc ipsa vota duobus annis post sequentibus, eo ipso Assumptionis virginæ festo, eadem item in æde, ipsdem quoque præmissis ritibus, sollemniter reuocantur. Hæc votorum renouationis, quæ in Societate ante professionem pro more promitti solet, prima origo fuit & primordia.

Beatus vero P. in quinta Constitutionum parte, de hac ipsa renouatione agens, sic loquitur, *Vota sua renouare non est obligacione noua se obstringere; sed eius quæ obstricti sunt in Domino, recordari, atque eandem confirmare*: & quod antea factum est, ipsum cum voluptate quadam & gaudio iterare & confirmare, in signum ac testimonium, quod nos eius adeo non poeniteat, vel pigeat, ut etiam ob id gaudeamus & intantum lætemur, ut Deo immensas ob præstitum nobis singulare hoc beneficium (quod scilicet nos in suos clientes suscepit, gratiamque nobis ad hanc oblationem faciendam fecit) etiam gratias agamus; & nisi eam dudum iam fecissemus, nosque Deo obtulissemus, ipsam modo faceremus, ac de nouo nos ei offer-

*Errandem
conflum
de peregrina-
tione ad
Terram
sanctam.*

*Sinidem
miratum.*

*17. Con-
lat. 4. S.
tratum e
in primis
reparat
uentionis
1. Hæc
natio ob
quædam.*

*5 p. Confit.
c. 4. S. 6.
Renouati-
rum voto-
rum viti-
um.*

*1. Reu-
natio ten-
tationes.*

*1. Repar-
natio digen-
tia, et
1. Repar-
natio.*